Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (tretji senat)

z dne 24. septembra 2019*

„Žlahtniteljske pravice – Postopek za razglasitev ničnosti – Sorta jabolk Cripps Pink – Člena 10 in 116 Uredbe (ES) št. 2100/94 – Novost – Prehodno obdobje za odstopanje – Pojem izkoriščanja sorte – Komercialna ocena – Člen 76 Uredbe (ES) št. 874/2009 – Dokazi, predloženi prepozno pred odborom za pritožbe – Dokazi, predloženi prvič pred Splošnim sodiščem“

V zadevi T-112/18,

Pink Lady America LLC s sedežem v Yakimi, Washington (Združene države), ki sta jo sprva zastopala R. Manno in S. Travaglio, nato R. Manno, odvetnika,

tožeča stranka,

proti

Uradu Skupnosti za rastlinske sorte (USRS), ki ga zastopajo M. Ekvad, F. Mattina in M. Garcia Monco-Fuente, agenti,

tožena stranka,

druga stranka v postopku pred odborom za pritožbe pri USRS, intervenientka pred Splošnim sodiščem, je

Western Australian Agriculture Authority (WAAA) s sedežem v South Perthu (Avstralija), ki jo zastopata T. Bouvet in L. Romestant, odvetnika,

zaradi tožbe zoper odločbo odbora za pritožbe pri USRS z dne 14. septembra 2017 (zadeva A 007/2016) v zvezi s postopkom za razglasitev ničnosti med WAAA in družbo Pink Lady America,

SPLOŠNO SODIŠČE (tretji senat),

v sestavi S. Frimodt Nielsen, predsednik, I. S. Forrester (poročevalec) in E. Perillo, sodnika,

sodni tajnik: I. Dragan, administrator,

na podlagi tožbe, vložene v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 23. februarja 2018,

na podlagi odgovora na tožbo, ki ga je urad USRS v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložil 24. maja 2018,

na podlagi odgovora na tožbo, ki ga je intervenientka vložila v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 28. maja 2018,

* Jezik postopka: angleščina.

na podlagi obravnave z dne 14. maja 2019

izreka naslednjo

Sodbo

Dejansko stanje

1 Department of Agriculture and Food Western Australia (ministrstvo za kmetijstvo in prehrano Zahodne Avstralije, v nadaljevanju: ministrstvo), pravni predhodnik Western Australian Agriculture Authority (WAAA, uprava za kmetijstvo Zahodne Avstralije), je 29. avgusta 1995 v skladu z Uredbo Sveta (ES) št. 2100/94 z dne 27. julija 1994 o žlahtniteljskih pravicah v Skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 3, zvezek 16, str. 390, v nadaljevanju: osnovna uredba) pri Uradu Skupnosti za rastlinske sorte (USRS) vložilo prijavo za žlahtniteljske pravice v Skupnosti. Prijava za žlahtniteljsko pravico je bila vložena v zvezi s sorto Cripps Pink, ki je sorta jabolk vrste *Malus Domestica Borkh*. Zadevno sorto je s križanjem sort Golden Delicious in Lady Williams vzgojil John Cripps (v nadaljevanju: žlahtnitelj), raziskovalec v oddelku za „botanično industrijo“ v okviru ministrstva.

2 Na obrazcu prijave žlahtniteljske pravice v Skupnosti je navedeno, da so bila jabolka Cripps Pink v Evropski uniji prvič v prodaji leta 1994 v Franciji, in da so bila zunaj Unije, natančneje v Avstraliji, prvič v prodaji leta 1988.

3 Urad USRS je 12. marca 1996 zastopnika ministrstva obvestil, da sorta Cripps Pink ne izpolnjuje pogoja glede novosti v smislu člena 10 osnovne uredbe.

4 Ministrstvo je julija 1996 pojasnilo, da bi bilo treba leto 1988 obravnavati kot čas „prve preizkusne zasaditve v Avstraliji“. Zato je bil po mnenju ministrstva upošteven datum v skladu s členom 10 osnovne uredbe julij 1992, ko so bila jabolka Cripps Pink v prodaji v Združenem kraljestvu pod trgovskim imenom Pink Lady.

5 Urad USRS je sorti Cripps Pink 15. januarja 1997 podelil žlahtniteljsko pravico v Skupnosti št. 1640.

6 Tožeča stranka, Pink Lady America LLC, je 26. junija 2014 na podlagi člena 20 osnovne uredbe vložila predlog za razglasitev ničnosti žlahtniteljske pravice v Skupnosti za sorto Cripps Pink in pri tem navedla, da zadevna žlahtniteljska pravica ne izpolnjuje pogojev glede novosti iz člena 10 navedene uredbe. USRS je 19. septembra 2016 z odločbo št. NN 17 predlog tožeče stranke za razglasitev ničnosti zavrnil.

7 Tožeča stranka je 18. novembra 2016 pri odboru USRS za pritožbe vložila pritožbo in se pri tem sklicevala na to, da je USRS napačno presodil dejansko stanje in dokaze, ter zato odboru za pritožbe predlagala popravek odločbe št. NN 17 z dne 19. septembra 2016 in razglasitev ničnosti žlahtniteljske pravice v Skupnosti zaradi odsotnosti novosti v skladu s členom 10(1) osnovne uredbe. Tožeča stranka je podredno predlagala, naj se žlahtniteljska pravica v Skupnosti razglasi za nično zaradi neobstoja novosti na podlagi člena 10(1)(b) osnovne uredbe v povezavi s členom 116 iste uredbe.

8 Odbor za pritožbe je pritožbo tožeče stranke z odločbo A 007/2016 z dne 14. septembra 2017 (v nadaljevanju: izpodbijana odločba) zavrnil kot neutemeljeno in pri tem med drugim ugotovil, da ni predložila dokazov o tem, da žlahtnitelj pred 29. avgustom 1989 ni prodajal ali oddajal sorte Cripps Pink zaradi njenega izkoriščanja drugim zunaj Unije niti ni v to privolil.

9 Odbor za pritožbe je v bistvu na prvem mestu ugotovil, da je treba pri določitvi prehodnega obdobja v zvezi s prodajo ali oddajo zunaj Unije (točka II B 3 izpodbijane odločbe) uporabiti določbe člena 10(1)(b) osnovne uredbe; na drugem mestu, da je iz različnih dokazov razvidno, da je bilo izvedenih več preizkusov z namenom komercialne ocene, ki pa v skladu s členom 10(1) osnovne uredbe ne pomenijo izkoriščanja sporne sorte v smislu te določbe (točke II B od 8 do 10 izpodbijane odločbe), ter na tretjem in zadnjem mestu, da obstaja več računov drevesnice Olea Nurseries, ki potrjujejo, da je ta sorto Cripps Pink leta 1985 prodajala, vendar na podlagi nobenega elementa ni mogoče sklepati, da je žlahtnitelj v to prodajo privolil, saj je iz dokazov nasprotno razvidno, da je bila sorta oddana zgolj za preizkušanje (točke II B od 10 do 12 izpodbijane odločbe).

Predlogi strank

10 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– razveljavi izpodbijano odločbo;

– razglasi za nično žlahtniteljsko pravico št. 1640, podeljeno za sorto Cripps Pink, ker ta ni nova v skladu s členom 10 in členom 20 osnovne uredbe;

– USRS in intervenientki naloži plačilo stroškov.

11 USRS Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– tožbo zavrne;

– tožeči stranki naloži plačilo stroškov USRS.

12 Intervenientka Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– tožbo zavrne;

– tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravo

A. Dopustnost predloga za razglasitev ničnosti žlahtniteljske pravice v Skupnosti št. 1640, podeljene za sorto Cripps Pink

13 Tožeča stranka z drugim tožbenim predlogom Splošnemu sodišču predlaga, naj žlahtniteljsko pravico v Skupnosti št. 1640, podeljeno za sorto Cripps Pink, razglasi za nično.

14 V zvezi s tem je treba spomniti, da je namen tožb pred Splošnim sodiščem nadzor zakonitosti odločb odborov za pritožbe USRS v smislu člena 73 osnovne uredbe. Iz tega izhaja, da Splošno sodišče ni pristojno za nadzor nad zakonitostjo odločb, ki se sprejmejo na nižjih stopnjah odločanja USRS, in zato niti ni pristojno za razglasitev njihove ničnosti ali za njihovo spremembo.

15 Zato je treba drugi predlog, ki se nanaša na razglasitev ničnosti žlahtniteljske pravice v Skupnosti št. 1640, podeljene za sorto Cripps Pink, razglasiti za nedopusten.

B. Vsebinska presoja

16 Tožeča stranka v podporo prvemu tožbenemu predlogu, ki se nanaša na razveljavitev izpodbijane odločbe, navaja dva tožbena razloga. Tožeča stranka s prvim tožbenim razlogom trdi, da je odbor za pritožbe kršil določbe člena 10 v povezavi s členom 20 osnovne uredbe in člena 116 navedene uredbe, ker je sorta Cripps Pink ob podelitvi žlahtniteljske pravice v Skupnosti izpolnjevala pogoj glede novosti. Tožeča stranka z drugim tožbenim razlogom trdi, da je odbor za pritožbe kršil člen 76 osnovne uredbe, splošna načela pravne varnosti in učinkovitega izvajanja sodne oblasti ter člen 50(3) Uredbe Komisije (ES) št. 874/2009 z dne 17. septembra 2009 o določitvi izvedbenih pravil za izvajanje Uredbe Sveta (ES) št. 2100/94 v zvezi s postopkom, ki poteka na USRS (UL 2009, L 251, str. 3), ker je za nedopustne razglasil dokaze, ki jih je tožeča stranka v upravnem postopku predložila prepozno. Poleg tega tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj dopusti dokaze, ki niso bili predloženi v upravnem postopku.

1. Prvi tožbeni razlog

17 Tožeča stranka v utemeljitev prvega tožbenega razloga na prvem mestu navaja, da je odbor za pritožbe napačno uporabil člen 10(1)(a) osnovne uredbe. Na drugem mestu meni, da se je odbor za pritožbe pri uporabi določb navedenega člena napačno oprl na Mednarodno konvencijo o varstvu novih sort rastlin z dne 2. decembra 1961 (v nadaljevanju: konvencija UPOV), kakor je bila spremenjena 19. marca 1991. Na tretjem mestu izpodbija presojo odbora za pritožbe v zvezi s pogojem glede novosti v smislu člena 10(1) osnovne uredbe.

a) Uporaba člena 10(1)(a) osnovne uredbe

18 Tožeča stranka navaja, da je odbor za pritožbe napačno uporabil šestletno prehodno obdobje za prodajo znotraj Unije iz člena 116 osnovne uredbe, ker pred tem ni upošteval določb člena 10(2) osnovne uredbe, saj naj bi se odstopanje iz člena 116 osnovne uredbe v skladu s členom 10(2) osnovne uredbe uporabljalo samo pod „pogojem, da žlahtnitelj obdrži izključne pravice oddajanja teh in drugih sestavin sorte in jih ne oddaja naprej“.

19 USRS ob podpori intervenientke to utemeljitev izpodbija.

20 Uvodoma je treba opozoriti, da člen 6 osnovne uredbe določa, da se žlahtniteljske pravice v Skupnosti podelijo sortam, ki so razločljive, izenačene, nespremenljive in nove. V skladu s členom 10(1) te uredbe, ki ureja pogoj glede novosti, velja v korist žlahtnitelja sorte prehodno obdobje, v katerem lahko prodaja ali oddaja, ne da bi bila ogrožena novost sorte. Trajanje tega prehodnega obdobja se razlikuje glede na to, ali se oddaja vrši v Uniji ali zunaj nje.

21 Tako člen 10(1) osnovne uredbe določa:

„1. Za sorto velja, da je nova, če na datum prijave, opredeljen v členu 51, žlahtnitelj v smislu člena 11 ni prodajal ali drugače oddajal drugim sestavin sorte ali pridelanega materiala zaradi izkoriščanja sorte ali v to privolil:

(a) na ozemlju Skupnosti več kot eno leto pred navedenim datumom;

(b) zunaj ozemlja Skupnosti več kot 4 leta ali pri drevesih ali vinski trti več kot 6 let pred navedenim datumom.“

22 Člen 116(1) osnovne uredbe določa:

„Ne glede na člen 10(1)(a) in brez poseganja v določbe člena 10(2) in (3) velja na ozemlju Skupnosti sorta za novo tudi v primerih, ko sestavin sort ali njihovega pridelanega materiala žlahtnitelj ni prodal, kako drugače oddal drugim ali se strinjal s tem za namene izkoriščanja sorte prej kot v štirih letih, pri drevesih in vinski trti prej kot v šestih letih pred začetkom veljavnosti te uredbe, če je datum prijave manj kot eno leto po tem datumu.“

23 Člen 118 osnovne uredbe določa:

„1. Ta uredba začne veljati na dan objave v *Uradnem listu Evropskih skupnosti*.

2. Členi 1, 2, 3, 5 do 29 in 49 do 106 se začnejo uporabljati s 27. aprilom 1995 […]“

24 Datum, ki ga je treba upoštevati pri uporabi členov 10 in 116 osnovne uredbe, je zato 1. september 1994, to je datum objave osnovne uredbe v Uradnem listu.

25 Na podlagi člena 116 osnovne uredbe se enoletno prehodno obdobje pred datumom prijave pravice iz člena 10(1)(a) navedene uredbe podaljša na štiri ali za drevesa celo šest let pred datumom začetka veljavnosti osnovne uredbe. Datum, ki ga je treba v obravnavanem primeru upoštevati za prodajanje in oddajanje na ozemlju Unije, je zato 1. september 1988.

26 Glede prehodnega obdobja za prodajanje in oddajanje zunaj ozemlja Unije, kot je določeno v členu 10(1)(b) osnovne uredbe, je treba ugotoviti, da člen 116 navedene uredbe na to določbo ne vpliva.

27 V obravnavani zadevi je iz spisa razvidno, da je pravni predhodnik intervenienta prijavo žlahtniteljske pravice v Skupnosti vložil 29. avgusta 1995.

28 Vložena je bila torej v enoletnem obdobju po začetku veljavnosti osnovne uredbe.

29 Zato je odbor za pritožbe v točkah II B 2 in 3 izpodbijane odločbe pravilno ugotovil, da se v tej zadevi uporabljata dve prehodni obdobji, in sicer – prvič – šestletno obdobje pred začetkom veljavnosti osnovne uredbe za prodajanje in oddajanje znotraj ozemlja Unije, in drugič, šestletno obdobje pred vložitvijo prijave za prodajanje ali oddajanje zunaj tega ozemlja.

30 Odbor za pritožbe pa je v točki II B 4 izpodbijane odločbe ugotovil, da ni bil predložen noben dokaz o tem, da je žlahtnitelj več kot šest let pred začetkom veljavnosti osnovne uredbe v Uniji prodajal ali oddajal sorto jabolk Cripps Pink ali je v to privolil. Iz spisa je namreč razvidno, da se je ta sorta jabolk v Uniji začela prodajati leta 1992 v Združenem kraljestvu.

31 Zato odbor za pritožbe ni storil napake, ker je – kot izhaja iz točke II B 4 izpodbijane odločbe – zgolj preizkusil upoštevnost dokazov, ki jih je tožeča stranka predložila v zvezi s členom 10(1)(b) osnovne uredbe, za vprašanje, ali je v smislu člena 11 navedene uredbe žlahtnitelj sestavine sorte ali pridelan material sorte zaradi izkoriščanja sorte zunaj ozemlja Unije prodal ali oddal drugim ali v to privolil pred 29. avgustom 1989.

32 Ta ugotovitev se ne more ovreči s trditvijo tožeče stranke, da bi lahko odbor za pritožbe prehodno obdobje uporabil šele po predhodnem preizkusu, ali je žlahtnitelj obdržal izključno pravico do oddajanja v smislu člena 10(2) osnovne uredbe.

33 Opozoriti je treba, da člen 10(2) osnovne uredbe določa:

„2. Oddajanje sestavin sorte uradnemu organu za namene, opredeljene z zakonom, ali drugim na osnovi pogodbenega ali drugega pravnega odnosa samo za pridelavo, obnavljanje, razmnoževanje, dodelavo ali skladiščenje, ne velja kot oddajanje drugim po odstavku 1 pod pogojem, da žlahtnitelj obdrži izključne pravice oddajanja teh in drugih sestavin sorte in jih ne oddaja naprej. Vendar pa tako oddajanje sestavin sorte velja za oddajanje po odstavku 1, če se te sestavine stalno uporabljajo v pridelavi hibridne sorte in če se oddajajo sestavine sorte ali pridelan material hibridne sorte.

V primeru, da po drugem odstavku člena 58 Pogodbe neka družba ali podjetje oddaja sestavine sorte drugi takšni družbi ali podjetju, to ne velja za oddajo drugim, če eno od obeh v celoti pripada drugemu ali če oba v celoti pripadata tretji takšni družbi ali podjetju, pod pogojem, da nadaljnjih oddaj ni. Ta določba ne velja za zadruge.“

34 Namen te določbe je torej opredeliti okoliščine, v katerih nekateri pravni položaji spadajo ali ne spadajo v okvir pojma oddajanja zaradi izkoriščanja sorte v smislu člena 10(1) osnovne uredbe. V nasprotju z zatrjevanjem tožeče stranke zato ne gre za kumulativne pogoje, ki morajo biti izpolnjeni za to, da bi bilo mogoče oddajanje obravnavati kot tako, ki ne izniči novosti.

35 Ker v obravnavanem primeru ne gre za nobenega od položajev, navedenih v členu 10(2) osnovne uredbe, tožeča stranka pa ni navedla ničesar, s čimer bi to dokazala, odbor za pritožbe te določbe utemeljeno ni uporabil. Na podlagi zgoraj navedenega je treba zato trditev tožeče stranke, da je odbor za pritožbe napačno uporabil člen 10(1)(a) osnovne uredbe, zavrniti.

b) Razlaga člena 10 osnovne uredbe glede na Konvencijo UPOV, kakor je bila spremenjena 19. marca 1991

36 Tožeča stranka odboru za pritožbe očita, da je člen 10 osnovne uredbe razlagal v skladu s členom 6 Konvencije UPOV, kakor je bila spremenjena 19. marca 1991. Po mnenju tožeče stranke pa bi se moral odbor za pritožbe zato, ker so se jabolka Cripps Pink prodajala pred začetkom veljavnosti osnovne uredbe in navedene različice Konvencije UPOV, sklicevati na Konvencijo UPOV, kakor je bila spremenjena 23. oktobra 1978, v kateri pa namen izkoriščanja sorte ni omenjen.

37 Urad USRS in intervenientka te trditve izpodbijata.

38 Na prvem mestu je treba ugotoviti, da tožeča stranka trdi, da pri uporabi člena 10(1) osnovne uredbe ne bi bilo treba upoštevati besed „zaradi izkoriščanja sorte“, ki so navedene v tej določbi.

39 Take utemeljitve ni mogoče sprejeti, saj morata tako odbor za pritožbe kot Splošno sodišče določbe osnovne uredbe uporabiti v celoti in celovito.

40 Na drugem mestu je treba spomniti, da je v devetindvajseti uvodni izjavi osnovne uredbe pojasnjeno, da „[…] ta uredba upošteva obstoječe mednarodne konvencije, kot je Mednarodna konvencija za varstvo novih sort rastlin (Konvencija UPOV) […]“, ki je v tem primeru Konvencija UPOV, kakor je bila spremenjena 19. marca 1991, in da bi bilo treba, če bi se odbor za pritožbe nanjo skliceval, ugotoviti, da je to storil pravilno.

41 Vendar je treba ugotoviti, da v izpodbijani odločbi ni omenjena nobena različica konvencije UPOV. Nasprotno, iz točke II B izpodbijane odločbe z naslovom „Vsebinska presoja“ jasno izhaja, da je odbor za pritožbe svojo presojo pogoja glede novosti sorte Cripps Pink utemeljil izključno na členu 10 osnovne uredbe.

42 Trditev tožeče stranke torej izhaja iz napačnega razumevanja izpodbijane odločbe in jo je treba zato zavrniti.

c) Presoja odbora za pritožbe v zvezi s pogojem glede novosti

1) Uvodne ugotovitve o dokaznem bremenu v okviru postopka za ugotovitev ničnosti

43 Uvodoma je treba opozoriti, da člen 6 osnovne uredbe določa, da se žlahtniteljske pravice v Skupnosti podelijo sortam, ki so razločljive, izenačene, nespremenljive in nove.

44 V členu 10(1) osnovne uredbe so določeni pogoji, pod katerimi se določena sorta obravnava kot nova.

45 Sodišče je pojasnilo, da so pogoji iz člena 6 osnovne uredbe – med drugim tisti glede novosti – pogoji *sine qua non* za podelitev žlahtniteljske pravice v Skupnosti. Zato je žlahtniteljska pravica, podeljena ob neizpolnjevanju teh pogojev, nezakonita in je v splošnem interesu, da se razglasi za nično (glej v tem smislu sodbo z dne 21. maja 2015, Schräder/USRS, C-546/12 P, EU:C:2015:332, točka 52).

46 Navesti je treba, da USRS v skladu s členom 20(1)(a) osnovne uredbe razglasi žlahtniteljsko pravico v Skupnosti za nično, če je ugotovljeno, da ob podelitvi žlahtniteljske pravice v Skupnosti pogoji iz členov 7 ali 10 niso bili izpolnjeni.

47 Poleg tega se v skladu s členom 53a(2) Uredbe št. 874/2009 zahtevi, da urad USRS začne postopek za razglasitev ničnosti iz člena 20, ali zahtevi za razveljavitev iz člena 21 osnovne uredbe priložijo dokazi in dejstva, ki zbujajo resne dvome o veljavnosti pravice Skupnosti.

48 V tem okviru mora tožeča stranka, ki predlaga, naj se žlahtniteljska pravica razglasi za nično, navesti tehtne dokaze in dejstva, s katerimi je mogoče utemeljiti resne dvome o zakonitosti podelitve žlahtniteljske pravice po izvedenem preizkusu iz členov 54 in 55 navedene uredbe (sodbi z dne 21. maja 2015, Schräder/USRS, C-546/12 P, EU:C:2015:332, točka 57, in z dne 23. novembra 2017, Aurora/USRS – SESVanderhave (M 02205), T-140/15, EU:T:2017:830, točka 58).

49 Tako je morala tožeča stranka v utemeljitev svojega predloga za razglasitev ničnosti predložiti dokaze in dejstva, ki so dovolj tehtni, da lahko pri uradu USRS povzročijo resne dvome o zakonitosti žlahtniteljske pravice, podeljene v obravnavanem primeru.

50 Čeprav se je mogoče vprašati, ali so bili v obravnavanem primeru dokazi, ki jih je tožeča stranka predložila v utemeljitev predloga za razglasitev ničnosti, taki, da bi lahko utemeljili resne dvome o zakonitosti pravice, podeljene intervenientki, je vseeno treba ugotoviti, da je USRS potrdil obstoj resnih dvomov, ki bi lahko upravičili ponovni pregled sorte Cripps Pink v postopku za ugotavljanje ničnosti, in sprožil kontradiktorni postopek. Taka presoja dopustnosti predloga za razglasitev ničnosti poleg tega ne vpliva na možnost, da urad USRS ali odbor za pritožbe pozneje predlog zavrne po vsebini.

51 Spomniti je treba tudi, da člen 76 osnovne uredbe določa, da urad USRS v postopkih pred njim na lastno pobudo razišče dejstva v okviru zahtevanih pregledov iz členov 54 in 55 iste uredbe.

52 Iz sodne prakse Sodišča izhaja, da se člen 76 osnovne uredbe uporablja za postopke za razglasitev ničnosti pred odborom za pritožbe (sodba z dne 21. maja 2015, Schräder/USRS, C-546/12 P, EU:C:2015:332, točka 46).

53 USRS ima v zvezi z razglasitvijo ničnosti žlahtniteljske pravice v smislu člena 20 osnovne uredbe široko diskrecijsko pravico, ki jo izvaja na podlagi dokazov, ki mu jih predloži vlagatelj predloga za razglasitev ničnosti, in – kot je navedeno v točki 46 zgoraj – to žlahtniteljsko pravico razglasi za nično, če ugotovi, da pogoji iz členov 7 ali 10 osnovne uredbe ob podelitvi zadevne žlahtniteljske pravice v Skupnosti niso bili izpolnjeni.

54 Vendar pa izvrševanje tega pooblastila ni izvzeto iz sodnega nadzora. Ugotoviti je namreč treba, da člen 73 osnovne uredbe določa, da je Splošno sodišče pristojno za presojo zakonitosti odločb odborov za pritožbe pri USRS, pri čemer preverja, kako so ti odbori uporabili pravo Unije zlasti glede na dejstva, ki so jim bila predložena. Splošno sodišče lahko tako opravi popoln nadzor zakonitosti odločb odborov USRS za pritožbe, če je potrebno tudi tako, da razišče, ali so ti odbori pravilno pravno opredelili dejansko stanje spora oziroma ali je bila presoja dejanskih elementov, ki so bili predloženi navedenim odborom, pravilna (glej sodbo z dne 19. decembra 2012, Brookfield New Zealand in Elaris/USRS in Schniga, C-534/10 P, EU:C:2012:813, točki 39 in 40 ter navedena sodna praksa).

55 Iz sodne prakse sicer izhaja, da če odbor za pritožbe dejstva ugotavlja in presoja na podlagi zapletenih analiz s področja botanike ali genetike, za katere je potrebno strokovno znanje ali posebna znanstvena ali tehnična znanja, lahko nadzor Splošnega sodišča zajema očitne napake (sodbi z dne 15. aprila 2010, Schräder/USRS, C-38/09 P, EU:C:2010:196, točka 77, in z dne 19. novembra 2008, Schräder/USRS (SUMCOL 01), T-187/06, EU:T:2008:511, točke od 59 do 63). Vendar v obravnavani zadevi ni tako.

56 Ker namreč za preučitev vprašanja glede novosti, ki se obravnava v tem primeru, ni potrebno strokovno niti posebno tehnično znanje, iz sodne prakse, navedene v točki 55 zgoraj, izhaja, da Splošno sodišče opravi celovit ali popoln nadzor zakonitosti (sodbi z dne 15. aprila 2010, Schräder/USRS, C-38/09 P, EU:C:2010:196, točka 77, in z dne 19. novembra 2008, SUMCOL 01, T-187/06, EU:T:2008:511, točka 65).

2) Presoja pogoja glede novosti v zvezi s prodajanjem ali oddajanjem zunaj Unije

57 Uvodoma je treba ugotoviti, da bi morala tožeča stranka, ki je predlagala razglasitev ničnosti žlahtniteljske pravice v Skupnosti za sorto Cripps Pink, predložiti dokaze, na podlagi katerih bi lahko odbor za pritožbe ugotovil, da pogoj glede novosti ob podelitvi navedene pravice ni bil izpolnjen.

58 Ker je poleg tega – kot je že bilo navedeno v točki 34 zgoraj – namen člena 10(2) osnovne uredbe zgolj določiti pogoje, pod katerimi nekatere vrste oddajanja ne pomenijo oddajanja „drugim“, tožeča stranka ne more trditi, da morajo biti pogoji iz navedene določbe izpolnjeni vsakokrat, zato da prodajanje ali oddajanje ne bi izničilo novosti. Za to, da prodajanje ali oddajanje zunaj Unije pred prehodnim obdobjem ne bi izničilo novosti, namreč v skladu s členom 10(1) osnovne uredbe zadostuje, da žlahtnitelj drugim ne prodaja ali oddaja, ali v to privoli, „zaradi izkoriščanja sorte“, kar je ločen pogoj od tistih iz člena 10(2) iste uredbe.

59 Zato je treba v obravnavani zadevi preučiti, ali je odbor za pritožbe na podlagi dokazov, ki so jih predložile stranke, pravilno ugotovil, da žlahtnitelj zadevne sorte pred 29. avgustom 1989 drugim ni prodajal ali oddajal niti ni v to privolil zaradi komercialnega izkoriščanja.

60 Tožeča stranka v bistvu trdi, da je odbor za pritožbe napačno presodil dokaze, ki so mu bili predloženi.

61 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da iz častne izjave žlahtnitelja z dne 6. avgusta 2015 izhaja, da je sorti Pink Lady in Sundowner leta 1984 v okviru programa selekcije jabolk izbral za dodatno preizkušanje. To izjavo potrjuje dokument iz tistega časa, in sicer memorandum z naslovom „Apple breeding program“, ki ga je žlahtnitelj 3. septembra 1984 predložil odgovorni osebi oddelka za „botanične

raziskave“ na ministrstvu. Žlahtnitelj je v navedenem memorandumu v zvezi s tem predlagal odobritev distribucije sort Pink Lady in Sundowner industriji „za temeljito preizkušanje in oceno v komercialnih razmerah“.

62 Iz častne izjave žlahtnitelja z dne 6. avgusta 2015 je razvidno tudi, da so ročno napisane opombe na memorandumu z dne 3. septembra 1984 posledica njegovega srečanja z odgovorno osebo oddelka za „hortikulturo“ na ministrstvu z dne 3. aprila 1985, na katerem se je razpravljalo o navedenem memorandumu. Natančneje, iz častne izjave žlahtnitelja je razvidno, da zaznamek „Two varieties, Sundowner in Pink Lady to be released“ (dve sorti, Sundowner in Pink Lady, se sprostita v promet), pomeni, da je bil njegov predlog za distribucijo navedenih dveh sort industriji „za temeljito preizkušanje in oceno v komercialnih razmerah“, odobren.

63 Intervenient je poleg tega glede oddajanja drevesnicama Olea Nurseries in How Green Nursery leta 1985 med upravnim postopkom predložil dopisa, ki ju je žlahtnitelj 31. maja 1985 poslal tema drevesnicama. Žlahtnitelj je s tema dopisoma navedeni drevesnici obvestil, da bo pozimi na voljo nekaj cepljenih dreves sorte Sundower in Pink Lady ter da bi ju morda zanimalo, da jih pridobita „kot vir cepičev in za možnost gojenja dreves za prodajo sadjarjem, če bo ministrstvo priporočilo zasaditev v komercialnih sadovnjakih“. Žlahtnitelj je v častni izjavi z dne 6. avgusta 2015 pojasnil tudi, da je avgusta 1985 drevesnicama Olea Nurseries in How Green Nursery ter osmim sadjarjem distribuiral „12 dreves Cripps Pink in 12 dreves Cripps Red za preizkušanje“ za to, da ocenijo uspešnost sort v „razmerah zunaj raziskovalne postaje“.

64 Nazadnje, iz častne izjave žlahtnitelja z dne 6. avgusta 2015 in biltena ministrstva št. 4169 z naslovom „Apple varieties for Western Australia orchards“ (sorte jabolk za sadovnjake v Zahodni Avstraliji) je razvidno, da je ministrstvo gojenje sorte Cripps Pink sadjarjem priporočilo šele novembra 1990.

65 Na podlagi vsebine posamičnih dopisov drevesnicam sicer res ni mogoče sklepati, kot v izpodbijani odločbi navaja odbor za pritožbe, da je bila zadevna sorta distribuirana izključno za preizkušanje. Vendar zgoraj opisani dokazi kot celota potrjujejo, da je bilo oddajanje leta 1985 izvedeno „za preizkušanje in ocenjevanje“.

66 Poleg tega v nasprotju z zatrjevanjem tožeče stranke ni upoštevno, da se dokazi nanašajo na komercialno, in ne na botanično preizkušanje. V zvezi s tem je treba najprej spomniti, da se člen 10(1) osnovne uredbe nanaša posebej na „izkoriščanje sorte“.

67 Razsojeno je bilo, da se z oddajanjem za preizkušanje sorte, ki ne zajema prodajanja ali oddajanja drugim zaradi izkoriščanja sorte, ne izniči novost v smislu člena 10 osnovne uredbe (sodba z dne 11. aprila 2019, Kiku/USRS – Sächsisches Landesamt für Umwelt, Landwirtschaft und Geologie (Pinova), T-765/17, neobjavljena, v pritožbenem postopku, EU:T:2019:244, točka 74).

68 Ugotoviti je treba, da iz te sodne prakse izhaja, da se pojem „izkoriščanje“ sorte v smislu člena 10(1) osnovne uredbe nanaša na izkoriščanje v pridobitne namene – kar potrjujejo tudi določbe osnovne uredbe v zvezi s pogodbenimi pravicami izkoriščanja – vendar izključuje komercialno preizkušanje za ocenjevanje sort v komercialnih razmerah na različnih vrstah tal in v različnih kmetijskih sistemih, da bi se določila njihova vrednost za stranke.

69 Zato odbor za pritožbe ni storil napake, ker se je skliceval na svojo odločbo z dne 2. decembra 2008 v zadevi A 009/2008, v kateri je ugotovil, da je glede člena 10 osnovne uredbe pomemben obstoj „očitne prodajne namere“. Zato je treba zavrniti trditev tožeče stranke, da se je odbor za pritožbe pri zavrnitvi dokazne vrednosti elementov, ki jih je predložila, neupravičeno skliceval na to odločbo.

70 Dalje, ugotoviti je treba – kot je intervenient navedel na obravnavi pred odborom za pritožbe – da je bil cilj „komercialnih preizkusov“ v obravnavanem primeru oceniti sorte v komercialnih razmerah na različnih vrstah tal in v različnih kmetijskih sistemih, da bi se določila njihova vrednost za stranke.

S preizkušanjem je bilo mogoče spremljati uspešnost zadevne sorte v precej bolj reprezentativnih razmerah glede tal, izvesti ocenjevanje celotnega gojitvenega ciklusa in zagotoviti proizvajalcem še več podatkov o uspešnosti.

71 Te trditve intervenienta potrjuje na eni strani častna izjava žlahtnitelja z dne 6. avgusta 2015 in na drugi strani nasprotna častna izjava Geoffreyja Godleya, kmetijskega svetovalca ministrstva, z dne 13. januarja 2015. Iz izjave žlahtnitelja z dne 6. avgusta 2015 je namreč razvidno, da je bil cilj distribucije sorte Cripps Pink drevesnicam in sadjarjem „preveriti, kako se drevesa obnašajo v razmerah zunaj raziskovalne postaje“. Poleg tega je G. Godley v svoji izjavi priznal, da je v času dejanskega stanja sodeloval pri dejavnostih „komercialnega ocenjevanja“, pri katerih so se pri proizvajalcih zbirali podatki „o rodovitnosti, obiranju, skladiščenju, pakiranju, odpremljanju in odzivu potrošnikov v zvezi z jabolki.“

72 Nazadnje je treba ugotoviti, da je iz pojasnil tehničnega izvedenca USRS za jabolka na obravnavi pred odborom za pritožbe razvidno, da je komercialno ocenjevanje običajna praksa pri selekciji jabolk. Izvedenec je namreč v zvezi s tem navedel, da selekcija jabolk poteka v dveh fazah: v prvi fazi se izvedejo raziskave, s katerimi se sorte preizkusijo in selekcionirajo, v drugi fazi pa se oceni komercialna uporaba jabolk.

73 V teh okoliščinah je odbor za pritožbe pravilno ugotovil, da komercialno ocenjevanje ne pomeni komercialnega izkoriščanja in da zato prodajanje ali oddajanje za preizkušanje pred prehodnim obdobjem ni okoliščina, ki bi izničila novost.

74 Te ugotovitve ni mogoče ovreči z dokazi, ki jih je tožeča stranka predložila v utemeljitev svojega predloga za razglasitev ničnosti.

75 Na prvem mestu je treba v zvezi s častnimi izjavami, ki jih je predložila tožeča stranka, spomniti, da iz ustaljene sodne prakse izhaja, da je treba za presojo dokazne vrednosti dokumenta najprej preveriti verodostojnost podatkov, ki jih vsebuje. Upoštevati je torej treba zlasti izvor dokumenta, okoliščine njegove izdelave in njegovega naslovnika ter se vprašati, ali se glede na vsebino zdi razumen in zanesljiv (glej po analogiji sodbo z dne 7. junija 2005, Lidl Stiftung/UUNT – REWE-Zentral (Salvita), T-303/03, EU:T:2005:200, točki 42 in 43 ter navedena sodna praksa). Poleg tega iz ustaljene sodne prakse izhaja, da tudi če je izjava skladna s členom 78(1)(g) osnovne uredbe, ji je – če gre za izjavo oseb, povezanih s tožečo stranko – mogoče pripisati dokazno vrednost samo, če je podprta z drugimi dokazi (glej sklep z dne 21. oktobra 2013, SOUTHERN SPLENDOUR, T-367/11, neobjavljen, EU:T:2013:585, točka 49 in navedena sodna praksa; sodbo z dne 13. julija 2017, Boomkwekerij van Rijn-de Bruyn/USRS – Artevos (Oksana), T-767/14, neobjavljena, EU:T:2017:494, točka 99).

76 V obravnavani zadevi je treba, prvič, ugotoviti, da se osebe, ki jih je tožeča stranka pozvala k častnim izjavam, sklicujejo na dejstva izpred več kot tridesetih let. Drugič, v tistem času ni bilo nobene zakonodaje o žlahtniteljskih pravicah v Avstraliji, zato osebe, ki so bile pozvane k predložitvi častnih izjav, niso poznale pravnega okvira glede zahtev za registracijo žlahtniteljskih pravic v Skupnosti. Tretjič, v nasprotju z izjavo žlahtnitelja z dne 6. avgusta 2015 te častne izjave, ki jih je predložila tožeča stranka, niso podprte z dokazi iz obdobja, na katerega se nanaša dejansko stanje. Iz teh ugotovitev zato ob upoštevanju sodne prakse, navedene v točki 75 zgoraj, izhaja, da je dokazna vrednost teh častnih izjav omejena.

77 Na drugem mestu v zvezi z računi glede prodaje, ki jo je drevesnica Olea Nurseries ustvarila leta 1987, ki jih je predložila tožeča stranka, zadostuje ugotovitev – kot je to storil odbor za pritožbe – da čeprav računi, ki jih je tožeča stranka predložila v upravnem postopku, dokazujejo, da je drevesnica Olea Nurseries prodajala sorto Cripps Pink, to ne dokazuje, da je žlahtnitelj privolil v „komercialno izkoriščanje“ navedene sorte. To velja še toliko bolj, ker je iz dopisov drevesnicama Olea Nurseries in

How Green Nursery iz leta 1985 jasno razvidno, da jima je žlahtnitelj ponudil drevesa sort Sundowner in Pink Lady, če bi „ministrstvo priporočilo zasaditev v komercialnih nasadih“, in da ni bil predložen noben dokaz za to, da je bilo tako priporočilo izdano pred novembrom 1990.

78 Poleg tega navedba ministrstva med upravnim postopkom pred USRS, da so njegovi uslužbenci med letoma 1985 in 1990 „tesno sodelovali pri preizkusnih zasaditvah v komercialnih nasadih, ki jim je ministrstvo zagotovilo drevesa in cepiče“, zgolj potrjuje, da je bilo oddajanje v navedenem obdobju namenjeno preizkušanju. Ne dokazuje pa tega – kot navaja tožeča stranka – da je bilo ministrstvo seznanjeno s prodajo, ki so jo izvajale drevesnice, niti da je v to privolilo.

79 Zaradi te zadnjenavedene okoliščine se obravnavana zadeva razlikuje od tiste, v kateri je bila izdana odločba odbora za pritožbe z dne 2. julija 2013 v zadevi A 007/2013 glede sorte hrušk Oksana. V navedeni zadevi je bilo dokazano, da distribucija sestavin sorte ni bila omejena in da je bila skladna z namenom žlahtnitelja, da se material distribuira neomejeno. Zato je treba zavrniti trditev tožeče stranke, da je izpodbijana odločba v protislovju z odločbo odbora za pritožbe z dne 2. julija 2013 v zadevi A 007/2013 v zvezi s sorto Oksana.

80 Na tretjem mestu je treba v zvezi z drugimi dokazi iz točke 44 tožbe ugotoviti, da gre za dokumente, ki so poznejši od dejstev, na katerih temelji ta zadeva, ali dokumente z nejasnimi navedbami, na podlagi katerih ni mogoče sklepati, da je žlahtnitelj sorto Cripps Pink zaradi njenega izkoriščanja pred prehodnim obdobjem prodajal ali oddajal drugim ali v to privolil.

81 V tem smislu je treba ugotoviti, da je sporočilo za javnost z naslovom „Sadjarje se spodbuja k zasaditvi novih sort jabolk“ datirano z 8. septembrom 1992 ter vsebuje nejasne in splošne trditve ministra za kmetijstvo Zahodne Avstralije iz obdobja dejanskega stanja. Čeprav namreč iz tega sporočila izhaja, da je navedeni minister tisti dan izjavil, da so bila jabolka Pink Lady in Sundowner „leta 1985 distribuirana sadjarjem“, to nujno ne pomeni, da je šlo za distribucijo zaradi komercialnega izkoriščanja sorte Cripps Pink. Poleg tega glede članka, ki ga je leta 1993 v reviji Hort Science objavil žlahtnitelj s sodelavci, zadostuje ugotovitev, da ta članek potrjuje navedbo žlahtnitelja, da je bila sorta Cripps Pink industriji leta 1986 distribuirana za komercialno ocenjevanje. Glede navedbe F. Athertona v televizijski oddaji z naslovom *Tickled Pink*, da „prihaja Pink Lady“, zadostuje ugotovitev, da gre za dvoumno navedbo, na podlagi katere ni mogoče sklepati, da je bila sorta Cripps Pink komercialno izkoriščana pred prehodnim obdobjem.

82 Podobno je treba glede poročila avstralske preiskovalne komisije na eni strani ugotoviti, da gre za parlamentarno preiskovalno komisijo, ki je bila ustanovljena več let po nastanku dejstev, in sicer leta 1995. Na drugi strani je trditev E. Charltona, ki je pred to preiskovalno komisijo poročal o mnenju intervenientke, da naj bi bila jabolka prvič komercialno pridelana leta 1986 ali 1987, dvoumna in na njeni podlagi ni mogoče sklepati, da se je sorta pred prehodnim obdobjem prodajala ali oddajala zaradi izkoriščanja.

83 Na četrtem mestu v zvezi s trditvijo, da ministrstvo ni nikoli izrazilo namere za prijavo znamke ali za uveljavljenje žlahtniteljske pravice v Avstraliji, ta okoliščina ni upoštevna pri ugotavljanju, ali sorta izpolnjuje pogoj glede novosti v smislu člena 10 osnovne uredbe. V skladu s to določbo je namreč treba upoštevati le prodajanje ali oddajanje drugim s strani žlahtnitelja ali z njegovim privoljenjem zaradi izkoriščanja sorte pred prehodnim obdobjem, s čimer se izniči novost.

84 Na petem mestu v zvezi z odločbo čilskega sodišča za industrijsko lastnino, s katero je bila žlahtniteljska pravica za sorto Cripps Pink v tej državi razglašena za nično zaradi neobstoja novosti, je treba na eni strani opozoriti, da je bila z določbami osnovne uredbe v Skupnosti uvedena enotna in izključna oblika varstva industrijske lastnine za rastlinske sorte. Zato odločbe iz tretje države ne zavezujejo urada USRS niti, odvisno od primera, sodišča Unije (glej po analogiji sodbo z dne 23. oktobra 2017, Barmenia Krankenversicherung/EUIPO (Mediline), T-810/16, neobjavljena, EU:T:2017:749, točka 37).

85 Na drugi strani je treba ugotoviti, da tožeča stranka to odločbo čilskega sodišča za industrijsko lastnino omenja zgolj v opombi pri točki 26 tožbe, v kateri navaja, da „ministrstvo ni nikoli izrazilo namere za prijavo znamke ali uveljavljanje žlahtniteljske pravice v Avstraliji“. V tej opombi je navedeno: „Glej zlasti intervju žlahtnitelja, posnet 17. maja 2010 v Floreatu v Zahodni Avstraliji […], odločbo čilskega sodišča za industrijsko lastnino, s katero je bil čilski certifikat št. 34/95 razglašen za ničen […]“. Ta odločba čilskega sodišča za industrijsko lastnino ni omenjena nikjer drugje v tožbi niti v prilogah k tožbi. Ugotoviti je treba tudi, da tožeča stranka iz te odločbe ni izpeljala nobene posledice za veljavnost izpodbijane odločbe, zato je Splošno sodišče ne more upoštevati.

86 Iz navedenih preudarkov zato izhaja, da je odbor za pritožbe pravilno ugotovil, da dokazi, ki jih je predložila tožeča stranka, ne dokazujejo, da je žlahtnitelj sorto Cripps Pink pred 29. avgustom 1989 drugim prodajal ali oddajal niti v to privolil zaradi komercialnega izkoriščanja.

87 Zavrniti je treba tudi trditev tožeče stranke, da obstaja protislovje med tem, da se izpodbijana odločba na eni strani osredotoča na vprašanje, ali so dokazi, ki jih je predložila tožeča stranka, zadostni za vzbuditev resnega dvoma, in na drugi strani dejstvo, da urad USRS in nato odbor za pritožbe nista že od samega začetka zavrnila predloga za razglasitev ničnosti. V zvezi s tem je treba ugotoviti, da tožeča stranka izpodbijano odločbo razlaga parcialno. Čeprav je namreč v navedeni odločbi pri presoji dokazov res napačno uporabljen izraz „resen dvom“ iz člena 53a Uredbe št. 874/2009, pa je v njej jasno navedeno, da tožeča stranka ni dokazala, da je žlahtnitelj sorto Cripps Pink zunaj Unije prodajal ali oddajal drugim ali v to privolil zaradi njenega izkoriščanja. Poleg tega prvotna odločitev o uvedbi postopka za razglasitev ničnosti ni napačna, ker je odbor za pritožbe po koncu postopka na podlagi celotnega dejanskega stanja in dokazov, ki so jih predložile stranke, ugotovil, da dokazi, ki jih je predložila tožeča stranka, niso vzbudili resnih dvomov o veljavnosti zadevne žlahtniteljske pravice v Skupnosti. Ko namreč USRS po postopku za razglasitev ničnosti ugotovi, da dokazi ne vzbujajo resnih dvomov, to pomeni, da so bili resni dvomi, ki jih je USRS imel ob prejemu predloga za razglasitev ničnosti, odpravljeni.

88 Zato je treba na podlagi navedenega prvi tožbeni razlog tožeče stranke zavrniti kot neutemeljen.

2. Drugi tožbeni razlog

89 Tožeča stranka v utemeljitev drugega tožbenega razloga v bistvu trdi, da je odbor za pritožbe kršil člen 76 osnovne uredbe, načeli pravne varnosti in učinkovitega izvajanja sodne oblasti ter člen 50(3) Uredbe št. 874/2009.

90 V prvem delu tožbenega razloga trdi, da je odbor za pritožbe dokaze, ki mu jih je predložila, neupravičeno zavrgel kot prepozne, z drugim delom tožbenega razloga pa Splošnemu sodišču predlaga, naj te dokaze prizna kot dopustne.

a) Dopustnost dokazov, ki so bili med postopkom pred odborom za pritožbe predloženi prepozno

91 Iz spisa je razvidno, da je tožeča stranka med ustno obravnavo pred odborom za pritožbe predložila nove dokaze. Poleg tega USRS in intervenientka pred navedeno obravnavo nista prejela kopij teh dokazov, kar je tožeča stranka ob tej priložnosti priznala.

92 Odbor za pritožbe je ob upoštevanju teh okoliščin in člena 53a(4) Uredbe št. 874/2009 sklenil, da je treba te nove dokaze ob odsotnosti razumnih ali sprejemljivih pojasnil za prepozno predložitev razglasiti za nedopustne.

93 Tožeča stranka trdi, da je odbor za pritožbe s tem kršil člen 76 osnovne uredbe ter splošna načela pravne varnosti in učinkovitega izvajanja sodne oblasti, in da bi moral uporabiti člen 81 osnovne uredbe. Tožeča stranka navaja tudi, da bi moral odbor za pritožbe zaradi zapletenosti obravnavane zadeve in ker so prepozno predloženi dokazi okoliščina, ki se je spremenila med postopkom, v skladu s členom 50(3) Uredbe št. 874/2009 razpisati dodatno obravnavo.

94 USRS in intervenientka te trditve izpodbijata.

95 Najprej je treba opozoriti, da USRS v skladu s členom 76 osnovne uredbe v postopku pred njim ne sme upoštevati dejstev ali dokaznega gradiva, ki ni bilo predloženo v roku, ki ga določi USRS. Poleg tega člen 53a(4) Uredbe št. 874/2009 določa, da USRS ne upošteva pisnih stališč niti dokumentov ali njihovih delov, ki niso bili predloženi v roku, ki ga je določil USRS.

96 Tako je treba, ker osnovna uredba in Uredba št. 874/2009 vsebujeta določbe, ki urejajo dopustnost prepozno predloženih dokazov, ugotoviti, da se v obravnavani zadevi ne uporablja člen 81 osnovne uredbe, ki določa, da če v Uredbi št. 874/2009 ali v predpisih, sprejetih po tej uredbi, ni določb o postopku, USRS uporablja načela procesnega prava, ki so splošno priznana v državah članicah, in po kateri bi moral USRS po mnenju tožeče stranke v obravnavani zadevi uporabiti navedena načela.

97 Poleg tega odbor za pritožbe na podlagi predpisov, navedenih v točki 95 zgoraj, v nasprotju z zatrjevanjem tožeče stranke nima diskrecijske pravice v zvezi z dopustnostjo prepozno predloženih dokazov. Nasprotno, kot navaja USRS, iz besedila teh določb izhaja, da USRS ne sme upoštevati prepozno predloženih dejstev in dokazov.

98 Ta ugotovitev ne more biti omajana niti s sodno prakso, na katero se tožeča stranka opira pri trditvi, da bi moral odbor za pritožbe prepozno predložene dokaze dopustiti, ker naj v skladu s to sodno prakso nič ne bi nasprotovalo upoštevanju dopolnilnih dokazov, ki se jih zgolj doda k drugim dokazom, predloženim v določenem roku, kadar prvotni dokazi niso bili neupoštevni, ampak jih je druga stranka izpodbijala kot nezadostne (sodba z dne 28. marca 2012, Rehbein/UUNT – Dias Martinho (OUTBURST), T-214/08, EU:T:2012:161, točka 53). Zadostuje namreč ugotovitev, da se ta sodna praksa nanaša na uporabo postopkovnih določb s področja znamk Evropske unije glede dokaza o uporabi, v skladu s katerimi Urad Evropske unije za intelektualno lastnino (EUIPO) zavrne ugovor, če stranka, ki ugovarja, ne priskrbi dokaza o uporabi znamke v za to določenem roku, na področju žlahtniteljske pravice v Skupnosti pa temu enakovrednih določb ni. Zato te sodne prakse v obravnavani zadevi ni mogoče uporabiti po analogiji.

99 Poleg tega člen 95(2) Uredbe (EU) 2017/1001 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. junija 2017 o blagovni znamki Evropske unije (UL 2017, L 154, str. 1) določa, da EUIPO lahko spregleda dejstva, na katera se stranke niso sklicevale, ali dokaze, ki jih zadevne stranke niso predložile v ustreznem času. Vendar navedeni člen EUIPO dovoljuje zgolj spregled prepozno predloženih dokazov, člen 76 osnovne uredbe pa USRS zavezuje k zavrnitvi takih dokazov.

100 Vsekakor je treba poudariti, da je Sodišče sicer priznalo široko diskrecijsko pravico v zvezi z dopustnostjo prepozno predloženih dokazov na področju znamk, vendar je pojasnilo, da morebitno upoštevanje navedenih dodatnih dokazov nikakor ni „usluga“ eni ali drugi stranki, ampak posledica objektivnega in obrazloženega izvrševanja diskrecijske pravice urada EUIPO. V tem smislu je upoštevanje prepozno predloženih dokazov mogoče upravičiti, kadar EUIPO meni, da bi bili na eni strani prepozno predloženi dokazi lahko na prvi pogled resnično pomembni, in na drugi strani, kadar faza postopka, v kateri je prišlo do te prepozne predložitve, in njegove okoliščine ne nasprotujejo upoštevanju teh dokazov (glej v tem smislu sodbi z dne 13. marca 2007, UUNT/Kaul, C-29/05 P, EU:C:2007:162, točka 44, in z dne 3. oktobra 2013, Rintisch/UUNT, C-120/12 P, EU:C:2013:638, točka 38).

101 V obravnavani zadevi je treba na prvem mestu ugotoviti, da je tožeča stranka zadevne dokaze predložila na ustni obravnavi pred odborom za pritožbe. Poleg tega – in kot je tožeča stranka potrdila na navedeni obravnavi – USRS in intervenientka pred obravnavo nista prejela kopije teh dokazov. Na drugem mestu je iz spisa razvidno, da tožeča stranka ni pojasnila, zakaj je dokaze predložila prepozno. Tožeča stranka je namreč v zvezi z dopisom ministra za kmetijstvo z dne 15. januarja 1990 ter častnima izjavama Allana Pricea in Johna Patersona navedla, da so bili ti dokazi na voljo šele po izteku roka, ki ga je določil odbor za pritožbe, to je 7. septembra 2017. Kot pa je v izpodbijani odločbi pravilno ugotovil odbor za pritožbe, taka razlaga ni verodostojna, saj je bil navedeni dopis že pred tem omenjen med postopkom. Poleg tega v zvezi s častnima izjavama A. Pricea in J. Patersona zadostuje ugotovitev, da sta ti izjavi datirani pred iztekom roka, ki ga je določil odbor za pritožbe. Tudi časopisne članke bi bilo mogoče pridobiti že prej, ker gre – kot je tožeča stranka priznala v stališču z dne 26. septembra 2017 – za publikacije, ki so na voljo na internetu.

102 V teh okoliščinah in ob upoštevanju določb, navedenih v točki 95 zgoraj, je moral odbor za pritožbe zadevne dokaze zavrniti.

103 Zato je treba zavrniti tudi trditev tožeče stranke, da je odbor za pritožbe s tem, da je zadevne dokaze razglasil za nedopustne, kršil načeli pravne varnosti in učinkovitega izvajanja sodne oblasti.

104 Nazadnje, glede trditve tožeče stranke, da bi moral odbor za pritožbe razpisati dodatno obravnavo, je treba ugotoviti, da se v skladu s členom 50(3) Uredbe št. 874/2009 zahteve po nadaljnjih obravnavah ne sprejmejo, razen kadar so se okoliščine spremenile med obravnavo ali po njej. V obravnavani zadevi pa je treba ugotoviti, da ni bila zahtevana nobena nadaljnja obravnava. Zato je treba trditev tožeče stranke zavrniti.

b) Dopustnost dokazov, ki med postopkom pred odborom za pritožbe niso bili predloženi, pred Splošnim sodiščem

105 Tožeča stranka z drugim delom drugega tožbenega razloga predlaga, naj Splošno sodišče za dopustne razglasi tri dokaze, ki v upravnem postopku niso bili predloženi. Gre za častno izjavo, ki jo je žlahtnitelj podpisal 23. januarja 2018, ko je bil star 90 let, častno izjavo, ki sta jo 20. januarja 2018 podpisala I. in M. Green, ki sta bila v času dejanskega stanja lastnika drevesnice How Green Nursery, in častno izjavo pridelovalca jabolk F. Athertona, podpisano 8. februarja 2018.

106 Urad USRS in intervenientka trdita, da ti dokazi niso dopustni.

107 V zvezi s tem je treba spomniti, da je Splošno sodišče v skladu z ustaljeno sodno prakso pozvano, naj presodi zakonitost odločbe odbora za pritožbe in s tem nadzoruje njegovo uporabo prava Unije, zlasti glede dejstev, ki so bila predložena navedenemu odboru, pri tem nadzoru pa ne sme upoštevati dejstev, ki so mu bila predložena na novo (glej sodbi z dne 15. aprila 2010, Schräder/USRS, C-38/09 P, EU:C:2010:196, točka 76 in navedena sodna praksa, ter z dne 13. julija 2017, Oksana, T-767/14, neobjavljena, EU:T:2017:494, točka 30 in navedena sodna praksa). Prav tako v okviru nadzora zakonitosti naloga Splošnega sodišča ni ponovno preučevanje dejanskih okoliščin ob upoštevanju dokumentov, ki so bili prvič predloženi pred njim (glej sodbo z dne 13. julija 2017, Oksana, T-767/14, neobjavljena, EU:T:2017:494, točka 30 in navedena sodna praksa).

108 Ker v obravnavani zadevi dokazi niso bili predloženi v okviru postopka, v katerem je bila sprejeta izpodbijana odločba, jih je treba razglasiti za nedopustne.

109 Ta ugotovitev ni omajana s trditvijo tožeče stranke, da je odbor za pritožbe napačno ugotovil dejansko stanje ter napačno in delno presodil dokaze. Dopustnost novega dokaza namreč ne more biti odvisna od tega, ali bi bila neka odločba ugodna za stranko v postopku ali ne. Neupoštevna je tudi okoliščina, da gre za dodatne dokaze, ki potrjujejo sklepanje tožeče stranke (glej v tem smislu sodbo z dne 13. julija 2017, Oksana, T-767/14, neobjavljena, EU:T:2017:494, točka 32).

110 Poleg tega – kot je pravilno navedel urad USRS – tožeča stranka ni predložila nobenega pojasnila, s katerim bi dokazala, da se z zadevnimi dejstvi ni mogla seznaniti prej. Ker pa gre za pisne izjave zadevnih prič na zaprosilo tožeče stranke, bi zadnjenavedena te izjave prič lahko pridobila med upravnim postopkom.

111 Zato je treba na podlagi navedenih preudarkov in ker tožeča stranka poleg tega ni predložila nobenega elementa, s katerim bi pojasnila, zakaj bi moralo Splošno sodišče zadevne dokaze upoštevati kljub temu, da so bili prvič predloženi pred njim, jih je treba zavrniti, ne da bi bilo treba preizkusiti njihovo dokazno vrednost (glej v tem smislu sodbo z dne 22. marca 2018, Travel Sentry (TSA LOCK), T-60/17, neobjavljena, EU:T:2018:164, točka 13 in navedena sodna praksa).

112 Na podlagi navedenega je treba drugi tožbeni razlog in zato tožbo v celoti zavrniti.

Stroški

113 V skladu s členom 134(1) Poslovnika Splošnega sodišča se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki. Ker tožeča stranka ni uspela, se ji v skladu s predlogi USRS in intervenientke naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (tretji senat)

razsodilo:

1. Tožba se zavrne.

2. Družbi Pink Lady America LLC se naloži plačilo stroškov.

Frimodt Nielsen Forrester Perillo

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 24. septembra 2019.

Sodni tajnik
E. Coulon

Predsednik